

Sygn. akt: I ACa 958/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Wiklak
Sędziowie:	SSA Anna Cesarz SSO del. Jacek Pasikowski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **J. M. (1)**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 9 maja 2013 r. sygn. akt I C 76/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od J. M. (1) na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 958/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. uznał za bezskuteczną wobec powoda umowę darowizny zawartą aktem notarialnym w Kancelarii Notarialnej notariusza B. O. (1) w K. w dniu 13 lipca 2010 roku nr rep. (...) pomiędzy D. M. (1), a pozwanym J. M. (1), której przedmiotem była nieruchomość dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...) w związku z wierzytelnością opisaną w tytule wykonawczym wynikającym z postanowienia Sądy Rejonowego w K. z dnia 15 października 2010 roku wydanego w sprawie I Co 1221/10 i bankowego tytułu egzekucyjnego powoda

z dnia 13 września 2010 roku nr (...) oraz zasądził od pozwanego J. M. (2) na rzecz powoda kwotę 9.227,00 złotych tytułem kosztów postępowania, a w tym kwotę 3.617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach:

W dniu 1 lipca 2009 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zawarł z D. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nawą P.H.U. (...) umowę o kredyt w rachunku bieżącym nr (...), na mocy której udzielił D. M. (1) kredytu na prowadzenie działalności gospodarczej do wysokości 135.000,00 złotych, a kredytobiorca zobowiązał się do ostatecznej spłaty kredytu do dnia 30 czerwca 2010 roku. W § 6.01 umowy kredytowej przewidziano, iż w razie stwierdzenia przez Bank, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub zagrożona jest terminowa spłata kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy, umowa może zostać wypowiedziana przez kredytodawcę w określonych terminach, a nadto Bank może żądać niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. D. M. (1) poddał się w zakresie zobowiązań objętych kredytem egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego składając w tym przedmiocie stosowne pisemne oświadczenie.

W dniu 13 lipca 2010 roku pomiędzy D. M. (1), a będącym jego ojcem pozwanym J. M. (1) przed notariuszem B. O. (2) w K. została zawarta umowa darowizny (Rep. (...)) na mocy której pozwany J. M. (1) nabył do majątku osobistego od syna D. M. (1) nieruchomości obejmującą lokal mieszkalny nr (...), o powierzchni użytkowej 73,21 m² wraz z piwnicą o powierzchni 7,41 m² i garażem o powierzchni 22,75 m² położoną w K. przy ulicy (...) objęty księgą wieczystą (...) wraz udziałem w częściach wspólnych budynku i innych urządzeń oraz we własności gruntu objętego księgą wieczystą (...) z której ten lokal został wyodrębniony. W treści aktu notarialnego D. M. (2) oświadczył, że w dziale III księgi wieczystej będącej przedmiotem darowizny wpisane jest ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości przez komornika sądowego działającego w imieniu wierzyciela A. M., a w dziale IV księgi wieczystej wpisane są: hipoteka umowna zwykła w kwocie 150.000,00 złotych oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 34.500,00 złotych na rzecz (...) S.A., hipoteka przymusowa zwykła w kwocie 20.438,00 złotych oraz hipoteka oraz hipoteka przymusowa zwykła w kwocie 76.901,00 złotych na rzecz Urzędu Skarbowego w K., a poza tym przedmiotowa nieruchomość nie jest obciążona innymi nieujawnionymi prawami na rzecz osób trzecich. Notariuszowi przedstawiono także odpis postanowienia komornika sądowego z dnia 28 czerwca 2010 roku o zakończeniu postępowania egzekucyjnego wobec spłaty całości należności wobec wierzyciela A. M. przez dłużnika D. M. (1).

Kredytobiorca D. M. (1) do dnia 30 czerwca 2010 roku nie dokonał ostatecznej spłaty kredytu zaciągniętego u powoda i w dacie zawarcia umowy darowizny posiadał zadłużenie u powoda. W tym stanie rzeczy Bank (...) Spółka Akcyjna we W. w dniu 13 września 2010 roku wystawił przeciwko kredytobiorcy - dłużnikowi i jego żonie - poręczycielowi wekslowemu kredytowi bankowemu tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę należności głównej 141.855,64 zł oraz kwotę 15,00 zł tytułem kosztów bankowych i upomnień.

Postanowieniem z dnia 15 października 2010 roku Sąd Rejonowy w K. w sprawie o sygnaturze akt I Co 1221/10 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) przeciwko dłużnikom solidarnym D. M. (1) i E. M. (1) stwierdzając wymagalne zobowiązania z tytułu umowy kredytu w rachunku bieżącym.

Powód w dniu 3 listopada 2010 roku wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie wyżej wskazanego tytułu wykonawczego i żądał skierowania egzekucji do majątku nieruchomego i ruchomego.

Pismem z dnia 30 grudnia 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. powiadomił powoda o bezskuteczności egzekucji wobec D. M. (2) i jednocześnie poinformował o dokonanej w roku 2010 dokonanej przez dłużnika na rzecz ojca J. M. (3) darowiznie.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko D. M. (1) i E. M. (2) umorzył postępowanie egzekucyjne i zwrócił powodowi tytuł wykonawczy.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w Kaliszu uznał, iż zgodnie z art. 527 k.c., gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy wierzyciel może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Jeśli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Sąd pierwszej instancji uznał za bezsporne, iż D. M. (1) jest dłużnikiem powoda oraz że dokonał czynności rozporządzającej na podstawie której jego ojciec pozwany J. M. (1) nabył od niego w drodze darowizny nieruchomości lokalową położoną w K., a tym samym istota sporu sprowadzała się wyłącznie do oceny czy czynność dłużnika była dokonana z pokrzywdzeniem Banku (...) S.A. oraz czy pozwany miał tego świadomość, względnie dołożył należytej staranności, aby móc się o tym dowiedzieć.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniesiono, iż działanie ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli nie oznacza zamiaru ich pokrzywdzenia, a jedynie potencjalną możliwość wystąpienia takiego skutku w odniesieniu do któregokolwiek z wierzycieli i świadomość ta musi istnieć w momencie dokonywania przez dłużnika zaskarżonej czynności prawnej, czyli najpóźniej w momencie podejmowania przez niego ostatecznego z zachowań niezbędnych do wystąpienia negatywnego dla majątku dłużnika skutku tej czynności. Tym samym w niniejszej sprawie niewątpliwym jest, iż zawarta umowa darowizny utrudniła realizację wierzytelności powoda, a D. M. (1) miał świadomość pokrzywdzenia darowizną wierzycieli, albowiem musiał znać swoją sytuację finansową, a objęta umową nieruchomość stanowiła jedyny składnik jego majątku o znacznej wartości. Dokonując darowizny dłużnik zmierzał przede wszystkim do ochrony nieruchomości przed realnym zagrożeniem wszczęcia wobec tego składnika majątkowego egzekucji.

W sprawie została spełniona także przesłanka wiedzy osoby trzeciej, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub przy zachowaniu należytej staranności mógł się o tym dowiedzieć, w szczególności wobec faktu, iż obdarowanym został ojciec dłużnika - to jego z mocy § 3 art. 527 k.c. obciążało obalenie domniemania wskazanego w tym przepisie, a domniemanie to nie zostało podważone.

Sąd Okręgowy podniósł nadto, iż stosownie do treści art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W rozpoznawanej sprawie w - ocenie Sądu pierwszej instancji - pozwany próbował wykazywać, iż nie wiedział o zadłużeniu darczyńcy wobec powoda, jednakże skoro pozwany jest ojcem dłużnika (należy do kręgu osób bliskich) i uzyskał korzyść majątkową bezpłatnie tym samym nie może powoływać się skutecznie na istnienie po jego stronie braku świadomości o istnieniu zadłużenia D. M. (3) wobec Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W..

Zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zostało dokonane w oparciu o art. 98 k.p.c., który formułuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Tym samym Sąd Okręgowy w Kaliszu zasądził od pozwanego jako przegrywającego sprawę na rzecz powoda kwotę 5.655,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 3.617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1348 ze zm./).

Wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 9 maja 2013 roku zaskarżył w całości pozwany J. M. (1) zarówno w zakresie uwzględnienia powództwa (pkt 1), jak i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (pkt 2).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w wyniku błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, iż pozwany miał świadomość sytuacji finansowej darczyńcy, a w szczególności, iż wiedział o zobowiązaniu D. M. (1) wobec powoda

- przyjęcie, iż w dniu zawarcia umowy darowizny darczyńca był niewypłacalny oraz,

iż wskutek przeniesienia na rzecz pozwanego nieruchomości lokalowej spełnienie

przez D. M. (1) zobowiązania wobec powoda stało się wysoce wątpliwe,

- przyjęcie, iż po stronie darczyńcy nie istnieje prawo swobodnego wyboru wierzyciela, którego zamierza zaspokoić,

- przyjęcie, iż wskutek umowy darowizny pozwany uzyskał korzyść majątkową podczas gdy przedmiot darowizny był i jest obciążony hipotekami.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 527 § 1, 2 i 3 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że:

- wskutek zaskarżonej czynności pozwany uzyskał korzyść majątkową,

- pozwany miał świadomość działania darczyńcy ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli

- D. M. (2) działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,

b) art. 528 k.c. i art. 529 k.c. poprzez ich zastosowanie w niniejszej sprawie w

następstwie uznania, iż w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny oraz, iż

w jej wyniku pozwany uzyskał nieoodpłatnie korzyść majątkową.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obydwie instancje ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

Przedstawione wyżej okoliczności faktyczne, ustalone na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wymienionych dokumentów oraz akt postępowania, co do zasady – w przedstawionym wyżej kształcie – nie były przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu. Wątpliwości nie budził również fakt bezskuteczności egzekucji. Spór sprowadzał się zatem wyłącznie do oceny, czy w niniejszej sprawie można mówić o wystąpieniu wszystkich przesłanek pozwalających na uwzględnienie skargi pauliańskiej.

Cywilnoprawną ochronę wierzyciela przed niewypłacalnością dłużnika zapewniają między innymi przepisy tytułu X księgi III kodeksu cywilnego. Przyznają one wierzycielowi uprawnienie do zaskarżania czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, czego konsekwencją może być uznanie tych czynności za bezskuteczne w stosunku do

skarżącego. Literalna treść art. 527 § 1 k.c. enumeratywnie wskazuje przesłanki ochrony wierzyciela, które szczegółowo opisał Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Bez wątplenia zatem po stronie Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. istnieje interes w wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, albowiem powód posiada wierzytelność co do której egzekucja z majątku dłużnika okazała się bezskuteczna. Bezspornym jest także, iż w dniu 13 lipca 2010 roku D. M. (1) zawarł ze swym ojcem pozwanym J. M. (1) umowę darowizny. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także ustaleń Sądu pierwszej instancji nie wynika jednak jaki cel miały strony tej umowy w jej zawarciu. Bez wątplenia pozwany jako osoba bliska darczyńcy miała wiedzę, iż D. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...). Z treści księgi wieczystej nieruchomości będącej przedmiotem darowizny wynikają bowiem liczne zobowiązania darczyńcy zabezpieczone hipotecznie. W treści odpowiedzi na pozew pozwany w ogóle nie odwołuje się do przyczyn dla których została zawarta umowa darowizny. Znamiennym jest także, iż podczas rozprawy w dniu 25 kwietnia 2013 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył jednoznacznie (k. 67), że nie wnosi o przeprowadzenie dowodu z zeznań pozwanego. W polskich realiach nieruchomości lokalowe generalnie przekazują rodzice dzieciom. Odwrotny kierunek transakcji musi rodzić pytanie o przyczynę dokonania takiej transakcji. Jak wynika z treści aktu notarialnego z dnia 13 lipca 2010 roku w dacie dokonania darowizny darczyńca liczył 28 lat, zaś obdarowany 52 lata. Po wydaniu zaskarżonego wyroku do akt sprawy wpłynęło pismo E. M. (2) - byłej żony D. M. (1) - odpowiadającej solidarnie na podstawie poręczenia za zaciągnięty kredyt w rachunku bieżącym (k. 69). Z treści przedmiotowego pisma wynika, iż D. M. (1) prowadzi ze swym ojcem spółkę, a umowa darowizny miała na celu uniemożliwienie egzekucji z nieruchomości należności kredytowych. Trudno zatem w realiach niniejszej sprawy w inny sposób interpretować cel darowizny niż chęć wyłączenia nieruchomości prowadzonej egzekucji. W kontekście powyższych rozważań nie sposób zatem zgodzić się z zarzutami apelacji, iż w dniu dokonania darowizny dłużnik nie był niewypłacalny. Pamiętać należy bowiem, iż do dnia 30 czerwca 2010 roku D. M. (1) miał dokonać pełnej spłaty kredytu w rachunku bieżącym zaciągniętego u powoda, a spłata - co jest bezsporne - nie nastąpiła. Art. 527 k.c. nie wymaga, aby chroniona wierzytelność była wymagalna. Powództwo pauliańskie może zatem wytoczyć w zasadzie również wierzyciel, którego wierzytelność jest jeszcze niepłatna” (D. Milanowska, Skarga pauliańska na gruncie prawa polskiego i niemieckiego, Pr. Sp. 2004, nr 2, s. 15; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 30; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 207; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1234). Z hipotek wskazanych w księdze wieczystej nieruchomości będącej przedmiotem darowizny wynika jednoznacznie, iż wysokość zobowiązań darczyńcy wobec (...) S.A. i Urzędu Skarbowego w K. była znaczna, a tym samym trudno przyjmować by D. M. (3) był wypłacalny. Spłata bowiem niektórych tylko zobowiązań nie może oznaczać wypłacalności. Niewypłacalność bowiem ma miejsce wówczas, gdy dłużnik nie reguluje swych zobowiązań (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97 OSA w W. 1998, Nr 4, poz. 36). Taka sytuacja niewątpliwie wynika zebranego w sprawie materiału dowodowego, a wyzbycie się jedyne istotnego składnika majątkowego bez wątplenia spowodowało zwiększenie stanu niewypłacalności (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, Biul. SN 2002, Nr 5, s. 11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 1997 r., I ACa 27/97, OSA w L. 1997, Nr 4, poz. 19). D. M. (1) znając stan swych zobowiązań musiał zatem obiektywnie mieć świadomość, iż dokonując darowizny, co najmniej utrudnia wierzycielom odzyskanie ich należność, a już takie zachowanie mieści się w pojęciu "pokrzywdzenia wierzycieli" (patrz: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00).

Za całkowicie niezrozumiałe w świetle ustaleń Sądu Okręgowego w Kaliszu należy uznać wywody apelacji dotyczące braku świadomości pozwanego o działaniu darczyńcy z pokrzywdzeniem wierzycieli. W czytelnym bowiem wywodzie przeprowadzonym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazano bowiem, iż w myśl art. 527 § 3 k.c., jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli Wymóg złej wiary osoby trzeciej został z kolei wyłączony w przepisie art. 528 k.c. Zgodnie z jego treścią jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia **uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie**, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Istotnym elementem przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela jest kwestia ekwiwalentu uzyskanego przez dłużnika w zamian za korzyść uzyskaną przez osobę trzecią w związku z dokonaniem

kwestionowanej czynności prawnej. Brak tego ekwiwalentu - np. w przypadku czynności nieodpłatnej - lub też jego nieodpowiednia wysokość może stanowić wyraźną wskazówkę dla stwierdzenia pokrzywdzenia wierzyciela. Czynność prawna dłużnika, za którą otrzymał on świadczenie ekwiwalentne, nie powoduje generalnie pokrzywdzenia wierzycieli, jeżeli uzyskany ekwiwalent znajduje się w majątku dłużnika lub też został wykorzystany do zaspokojenia wierzycieli (patrz: orzeczenie SN z dnia 5 marca 2008 r., V CSK 471/07, L.; orzeczenie SN z dnia 7 grudnia 1999 r., I CKN 287/98, L.; orzeczenie SN z dnia 6 października 2011 r., V CSK 493/10, L.). W wyniku umowy darowizny z dnia 13 lipca 2010 roku dłużnik D. M. (3) nie otrzymał żadnego ekwiwalentu, a tym samym przedmiotową czynność prawną uznać należy za bezpłatną w rozumieniu art. 528 k.c. Przejęcie bowiem przedmiotowej nieruchomości wraz z hipotekami (zabezpieczeniem rzeczowym wierzytelności) nie może być utożsamiane z odpłatnym charakterem darowizny. Wpisane bowiem hipoteki uprawniają jedynie wierzyciela potencjalnie do prowadzenia egzekucji z nieruchomości - niezależnie od tego kto będzie jej właścicielem - tym pozwany nie ma osobistego obowiązku zaspokajania ze swego majątku osobistego zobowiązań zabezpieczonych hipotecznie. Pozwany pomimo istnienia hipoteki jest jednak jedynym właścicielem nieruchomości. Tym samym nie jest istotna świadomość pozwanego o działaniu darczyńcy z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli dla jego odpowiedzialności w niniejszej sprawie. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż w sprawach dotyczących skargi pauliańskiej nie jest zadaniem Sądu ustalenie wartości przysporzenia po stronie pozwanego. Bezspornie w wyniku darowizny do majątku pozwanego weszła nieruchomość, której wcześniej w tym majątku nie było, a tym samym stan jego majątku się zwiększył. W tym znaczeniu indyferentnymi pozostają hipoteki obciążające ten nowy składnik majątkowy.

W konsekwencji należy uznać, że postępowanie dowodowe wykazało zasadność powództwa oparcia o art. 527 k.c. Strona powodowa udowodniła, że dłużnik dokonał czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzyciela, na skutek tej czynności pozwany uzyskał korzyść majątkową, zaś dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną zaś w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość przedmiotowych kosztów jest zgodna z § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1348 ze zm./.